

Fitxa tècnica

Guió Maryam Moghadam, Behtash Sanaeeha **Música** Henrik Nagy **Fotografia** Mohammad Haddadi **Interpretació** Esmaeel Mehrabi, Lili Farhadpour **Durada** 97 min **Gènere** Comèdia dramàtica **Distribuïdora** A Contracorriente **Llengües** Persa, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

La Mahin, de 70 anys, viu sola a Teheran des que va morir el seu marit i la seva filla va marxar a Europa. Una tarda, un te amb amics la porta a trencar la seva rutina solitària i a revitalitzar la seva vida amorosa. Però quan la Mahin s'obre a un nou romanç, el que comença com una tro-bada inesperada es converteix ràpidament en una vetllada imprevisible i inoblidable. (FilmAffinity)

Crítica

17/02/2024 - BERLINALE 2024: El duet format per Maryam Moghaddam i Behtash Sanaeeha signen una senzilla però sentida comèdia dramàtica sobre l'amor i la resistència al patriarcat en una edat avançada

Totes les mirades estaven posades en els guionistes i directors **Maryam Moghaddam** i **Behtash Sanaeeha** (o, més ben dit, en la seva absència) durant l'estrena mundial de la seva nova pel·lícula, **Mi postre favorito**, que s'acaba de presentar a la competició de la Berlinale 2024. La parella de directors va protagonitzar titulars per causes alienes a la seva voluntat: els seus passaports van ser confiscats pel govern iranià, impeding que viatgés a Berlín. La seva pel·lícula *El perdón* (2020), que també es va estrenar a la competició de la Berlinale, continua estant prohibida a l'Iran. No obstant això, la seva presència va poder sentir-se a través de les estrelles **Lily Farhadpour** i **Esmail Mehrabi**, ja que Farhadpour va llegir una declaració dels cineastes a la roda de premsa.

La pel·lícula parteix d'una senzilla premissa: animada per les seves amigues pensionistes a buscar companyia i viure nous romanços, la Mahin (Farhadpour), una vídua de 70 anys, decideix intentar-ho. Una trobada amb la policia de la moral iraniana reforça encara més la confiança de la Mahin en les seves creences, després de defensar amb èxit una noia acusada de no portar correctament el hijab. En saber que un ancià taxista anomenat Faramarz (Mehrabi) també està solter, la Mahin el convida a casa seva i comparteixen una gloriosa nit plena d'emocions.

Mi postre favorito aconsegueix captar un impressionant ventall d'emocions humanes, mentre enganxa l'espectador mitjançant un estil d'humor accessible i una comèdia de situació lleugera. Les amigues de la Mahin fan broma sobre veure les imatges de la seva colonoscòpia i li regalen un tensiòmetre pel seu aniversari. Tanmateix, moltes situacions cauen en una fórmula narrativa repetitiva, que pot fer que el dràstic canvi de to final resulti predictable per a alguns espectadors. El convencionalisme llasta la pel·lícula en alguns moments, provocant que la història perdi part de la tensió dramàtica, malgrat el seu encant general.

El director de fotografia **Mohammad Haddadi** aporta una sensació de càlid realisme visual, exemplificada en una escena en què la Mahin i el Faramarz s'asseuen al jardí, amb les seves figures emmarcades suaument per fulles i branques desenfocades que semblen abraçar la seva intimitat acabada de descobrir. La càmera mai no s'allunya de la Mahin, i això permet a Farhadpour brillar com una septuagenària sincera amb qui resulta molt fàcil empatitzar: ella també dorm fins al migdia i en diu despertar-se "en clarejar". La banda sonora, plena de meravellosos clàssics iranians, es complementa amb el discret disseny de so de **Hossein Ghoorchian**, on un brunzit amenaçador marca el clímax de la pel·lícula i una arpa entona una melodia agredolça al final.

Els espectadors més familiaritzats amb l'actualitat iraniana reconeixeran el significat polític de la gosadia de la Mahin contra la policia de la moralitat. La pel·lícula també amaga més del que sembla, ja que una trobada nocturna entre un home i una dona solters, per humil i modesta que sigui, també és objecte de censura. **Mi postre favorito** presenta nombroses capes com aquestes, incloent-hi mencions nostàlgiques a les llibertats concedides a l'Iran anterior a la revolució, que se sumen als impulsos de resistència dels cineastes. La pel·lícula se suma decididament a una nova onada de títols que celebren la cordialitat i la complexitat de la vida de les dones grans.

“Mi postre favorito”: premis i seleccions principals

5 premis:

- Festival Internacional de Cinema de Berlín 2024: premi del Jurat Ecumènic i premi FIPRESCI
- Festival Internacional de Cinema de Chicago 2024: premi Silver Hugo en el concurs de nous directors
- Festival Internacional de Cinema de Calgary 2024: premi al millor llargmetratge internacional i premi del públic al millor llargmetratge internacional de ficció

Més 3 nominacions

Maryam Moghadam, Behtash Sanaeeha

Filmografia com a directors

Maryam Moghadam

2024 *Bouran* - Preproducció

2024 *Keyke mahboobe man*

2020 *El perdón*

2018 *The Invincible Diplomacy of Mr Naderi*

Behtash Sanaeeha

2024 *Bouran* - Preproducció

2024 *Keyke mahboobe man*

2020 *El perdón*

2018 *The Invincible Diplomacy of Mr Naderi*

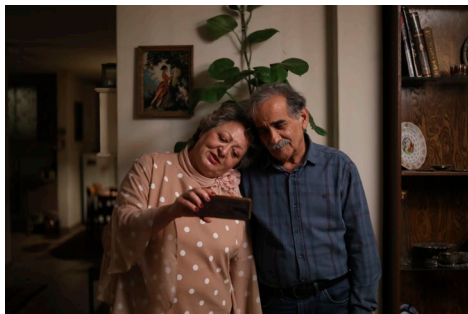
2015 *Ehtemal-e Baran-e Asisi*

Biografia

Behtash Sanaeeha va néixer a Shiraz (Iran). Després de llicenciar-se en Enginyeria Civil, va començar a escriure guions i dirigir curtmetratges, documentals i anuncis, i va escriure i dirigir dues sèries animades i una pel·lícula per a televisió. El seu primer llargmetratge de ficció va ser *Risk of Acid Rain* (2015), coescrit amb Maryam Moghaddam, amb qui posteriorment va codirigir el llargmetratge documental *The Invincible Diplomacy of Mr Naderi* (2017).

Maryam Moghaddam va néixer a Teheran (Iran). És actriu, guionista i directora. Es va graduar per l'Escola d'Arts Escèniques de Göteborg (Suècia). Ha treballat com a actriu a diversos teatres suecs. Va protagonitzar diverses pel·lícules iranianes, entre elles *Closed Curtain* (Jafar Panahi i Kambuzia Partovi, 2013), Ós de Plata a Berlín.

Organització:

En conveni amb:

